

Et billede fra Kastelsvolden

Det er efterår, vi står på Kastelsvolden og ser ud over havet på de mange skibe og på den svenske kyst, der løfter sig højt i aftenens solskin. Bagved os går volden brat ned ad. Der står prægtige træer, det gule løv falder fra grenene. Dernede ligger skumle huse med træpalisader, og inden for hvor skildvagten går, er så snævert og skummelt, men endnu mørkere er der bag det gitrede hul. Der sidder fangne slaver, de værste forbrydere.

En stråle fra den nedgående sol falder ind i det nøgne kammer. Solen skinner på onde og på gode! Den mørke barske fange ser med et hæsligt blik på den kolde solstråle. En lille fugl flyver mod gitteret. Fuglen synger for onde og for gode! Den synger et kort »kvivit«, men bliver siddende, slår med vingen, piller en fjer af den, lader de andre fjer bruse om halsen – og den onde mand i lænker ser derpå. Et mildere udtryk går over det hæslige ansigt, en tanke, som han ikke selv gør sig tydelig, skinner frem i hans bryst, den er beslægtet med solstrålen gennem gitteret, beslægtet med duften af violerne, som om foråret vokser så rigt udenfor. Nu lyder jægerens musik så liflig og stærk. Fuglen flyver fra fangens gitter, solstrålen forsvinder, og der er mørkt inde i kammeret, mørkt i den onde mands hjerte, men solen har dog skinnet derind, fuglen sunget derind.

Bliv ved, I smukke jægerhornets toner! Aftenen er mild, havet spejlglat og stille.